

3 lutego - św. Błażeja

Data publikacji: 3.02.2015 7:00

We wspomnienie św. Błażeja święcono cienkie świece zwane błazejkami. które stosowano potem w medycynie ludowej przy wszelkich bólach gardła, zębów, jamy ustnej a także przy zadławieniach. Wiara w moc tych świec pochodzi od cudu, jakiego dokonał patron dzisiejszego dnia.

□

Św. Błażej pochodził z Kapadocji i według przekazów miał być lekarzem. Porzucił jednak swój fachkiedy odczuł powołanie do życia pustelniczego. Kiedy zmarł biskup Sebasty (obecne tureckie Sivas) przypomniano sobie o bogobojnym mężu i wybrano go na kolejnego pasterza. W okresie prześladowań antychrześcijańskich zbiegł z miasta i schronił się w jednej z jaskiń w górach skąd nadal kierował swoją diecezją. Jednakże w wyniku zdrady został schwytyany, uwięziony i torturowany. Ok. 315 roku zginął ścięty mieczem.

Podczas pobytu w więzieniu miało dojść do cudownego uleczenia chłopca, któremu gardło przebiła ość i nie chciała wyjść. Dlatego tego dnia Kościół błogosławi gardła oraz – co wspomniano na wstępie – owe *błazejki*. Już w kościele związane na krzyż i zapalone dwie świece ksiądz przykładął wiernym do gardła. Miało to wyleczyć chorych a zdrowych zabezpieczyć profilaktycznie przed chorobami.

Poświęcone *błazejki* używano w ten sam sposób w domu. Małym dzieciom okadzano gardła dymem, a – na co zwraca uwagę Jan Szymik w wydanej przez Sekcję Ludoznawczą PZKO książce „Doroczne zwyczaje i obrzędy na Śląsku Cieszyńskim” – często już sam dotyk świecami wystarczał by wyleczyć z niedogodności. Aby się *błazejki* nie pomyliły z *grómicami*, te pierwsze zawinięte były w niebieską lub różową chustę a te drugie w białą.

Szymik dodaje również, że „w niektórych naszych parafiach święci się w tym dniu również jabłka, które potem dawano do zjedzenia w czasie bólu gardła i zadławień. Takie poświęcone w dniu św. Błażeja jabłko dawano także zwierzętom, głównie bydłu, owcom i kozom przy zadławieniach. Nazywano je jabłkami błazejkowymi i przetrzymywano oddzielnie od innych niepoświęconych jabłek, najczęściej w koszu wymoszczonym łąkowym (łąkowym sianem)”.

(ÿ)